

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 6
657 40 Brno
(datovou schránkou)

Praha dne 01.08.2021

Navrhovatel:

Mgr. Ondřej Svoboda

zastoupen JUDr. Tomášem Nielsenem, advokátem a společníkem Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem Kozí 916/5, 110 00 Praha 1 – Staré Město, IČO: 247 93 345, ev. č. ČAK: 13167

Odpůrce:

Ministerstvo zdravotnictví, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2 – Nové Město, IČO: 00024341

N á v r h

na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne

30. července 2021 č.j. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN

I.**Aktivní legitimace navrhovatele**

Navrhovatel je podnikající fyzickou osobou zaměstnávající vlastní zaměstnance, na kterou přímo dopadají povinnosti stanovené napadeným opatřením – při pohybu a pobytu ve vnitřních prostorech staveb, včetně pracoviště, je mu zakázáno se pohybovat a pobývat bez ochranného prostředku dýchacích cest a současně mu napadené opatření ukládá povinnost vybavovat své zaměstnance na vlastní náklady dostatečným počtem ochranných prostředků dýchacích cest na každou pracovní směnu. Bez ochranného prostředku dýchacích cest se mu zakazuje pohyb a pobyt mimo jiné také ve všech provozovných služeb, prodejnách atd. Mimořádné opatření odpůrce je vydáváno s plošnou účinností na celé území ČR, není tedy možné tvrdit, že do práv a povinností navrhovatele nezasahuje. Navrhovatel byl již několikrát nevpouštěn do provozoven obchodů a služeb bez ochranného prostředku dýchacích cest. Navrhovatel je tedy jak věcně, tak procesně aktivně legitimován k podání tohoto návrhu. Procesní i věcná legitimace již ostatně byla opakovaně v předchozích řízeních před tímto soudem uznána.

II.**Nezákonnost napadeného opatření**

Odpůrce vydal mimořádné opatření podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví „k ochraně obyvatelstva a prevenci **nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19** způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2“.

Dle § 69 ZOVZ lze mimořádná opatření vydávat **výhradně při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku.**

Existenci epidemie nebo hrozbu nebezpečí jejího vzniku doposud žádný soud v České republice nikdy nepřezkoumal, ačkoli se jedná o fundament, na jehož základě jsou odpůrcem (a Vládou ČR) od března loňského roku vydávána mimořádná (příp. krizová) opatření zasahující zásadně do základních práv a svobod všech občanů ČR a na jejichž základě jsou občanům ukládány povinnosti, v běžném životě zcela nestandardní a nedůstojné.

Navrhovatel má vážné pochybnosti o tom, že epidemie onemocnění COVID-19 se na území ČR skutečně kdy vyskytla (v takovém případě pak, pochopitelně, nemůže hrozit ani nebezpečí jejího opětovného vzniku). Napadené opatření trpí zásadní vadou, kterou je absence materiálního důvodu pro jeho vydání, jako základní podmínky, pro který je opatření vydáno.

Je nutno přiznat, že odpůrce napadené opatření zdůvodnil skutečně obšírně, přesto ale neuvedl jediný důvod, podložený jakýmkoli důkazem, který by vůbec nutnost vydání napadeného opatření ospravedlňoval.

Odpůrce tvrdí, že aktuální epidemická situace je stabilizovaná, onemocnění (správně počet pozitivně testovaných osob – pozn. navrhovatele) se šíří zejména v mladé populaci a nerozšiřuje se do rizikových skupin.

Nelze pominout, že ke dni vydání napadeného opatření je hospitalizovaných 44 osob, které byly na přítomnost části ribonukleové kyseliny viru SARS-CoV-2 pozitivně testovány a celkově přibýlo pozitivně testovaných osob 117. Ve statistických hodnotách je to tedy 0,000411 % hospitalizovaných osob a 0,001093 % pozitivně testovaných osob, neboli také 0,4 na 100 000 obyv. hospitalizací a 1,09 na 100 000 obyv. nově pozitivně testovaných osob (dle vyjádření odpůrce zejména v mladší populaci).

- A to v situaci, kdy:
- a) je obecně známou skutečností, kterou ani odpůrce nikdy nevyvracel, že se v mladší populaci setkání s virem SARS-CoV-2 neprojevuje žádnými příznaky onemocnění a pouze v malém procentu případů, ve kterých se onemocnění projeví, má velmi mírný průběh (až na vzácné výjimky objevující se v jednotkách případů)
 - b) onemocnění se nešíří do rizikových skupin

c) je obecně známou skutečností, že pozitivní test na přítomnost části ribonukleové kyseliny viru SARS-CoV-2 není důkazem onemocnění ani infekčnosti, neboť pozitivní výsledek znamená pouze to, že v těle pozitivně testovaného člověka byl po desítkách recyklačních procesů objeven fragment viru představovaný konkrétní částí RNA kyseliny a počet pozitivně testovaných osob tak nemá nic společného s počtem nemocných osob.

Přitom, na dotaz právního zástupce navrhovatele sdělily všechny krajské hygienické stanice v ČR, že za epidemii lze považovat pouze výskyt většího počtu případů **stejného onemocnění**, který výrazně překračuje obvykle očekávané hodnoty incidence tohoto onemocnění v daném místě a čase.

Na území České republiky ale v souvislosti s výskytem viru SARS-CoV-2 nikdy nebyla mimořádná opatření přijímána na základě počtu případů stejného onemocnění, nýbrž na základě počtu pozitivně testovaných osob, což jsou nicméně dvě různé hodnoty, které nelze zaměňovat (v současné době jsou navíc počty pozitivně testovaných osob zcela zanedbatelné).

Důkaz: *Odpovědi krajských hygienických stanic (soudu je zasílána pouze část odpovědí, neboť všechny KHS na tento dotaz odpověděly v zásadě stejně a navrhovatel nepovažuje za nutné soud zatěžovat všemi odpověďmi. Jako důkaz je tedy zasílán pouze jejich vzorek, přičemž navrhovatel je pochopitelně připraven doplnit odpovědi i dalších KHS)*

Již z odůvodnění napadeného mimořádného opatření je tedy zřejmé, že výskyt onemocnění COVID-19 nelze považovat za stav epidemický, který by odůvodňoval vydávání jakýchkoli mimořádných opatření.

Jen pro doplnění, u onemocnění spalničkami, které je považováno za onemocnění skutečně nebezpečné, se za epidemický práh považuje výskyt 5 skutečně nemocných (tedy symptomatických) osob na 100 tis. obyvatel v konkrétním ohnisku. Epidemie spalniček se vyskytla v roce 2019, přičemž ani v tomto období nebyla přijímána natolik drastická opatření, jako v případě onemocnění COVID-19. Napadené opatření je dokonce přijímáno v situaci, kdy výskyt zbytkových částí viru v populaci činí 1 na 100 tis. obyvatel.

Navíc, tvrdí-li odpůrce v samotném odůvodnění, že většina nových případů je dovezena ze zahraničí, pak je evidentní, že na území ČR se žádné onemocnění nešíří a prakticky se na území ČR ani nevyskytuje.

III.

K existenci epidemie v uplynulém roce a tedy nebezpečí jejího opětovného vzniku

Odpůrce v minulosti namítal, že mimořádná opatření bylo nutné přijímat z důvodu probíhající epidemie, resp. pandemie, kterou, pomínu-li zcela nepochopitelnou emočně cílenou kampaň v hromadných sdělovacích prostředcích, dovozoval na základě čtyř základních postulátů:

- vyhlášením pandemie Světovou zdravotnickou organizací
- počtem zemřelých osob v souvislosti s onemocněním COVID-19
- počtem osob, kterým bylo laboratorně prokázáno onemocnění COVID-19
- přetížením zdravotního systému

Vyhlášení pandemie Světovou zdravotnickou organizací (WHO)

Odpůrce odkazuje na dokument zveřejněný na webových stránkách WHO – <https://www.who.int/director-general/speeches/detail/who-director-general-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---11-march-2020>.

Pod tímto odkazem je uveden pouze přepis projevu generálního ředitele WHO, který k výskytu onemocnění uvádí, že počet případů onemocnění COVID-19 mimo území Číny vzrostl 13-krát a počet postižených států se

ztrojnásobil. Současně ale vzápětí uvádí, že je evidováno pouze 118.000 případů ve 114 zemích a 4.291 osob zemřelo.

Dále v dokumentu je pak uvedeno, že 90 % případů je evidováno ve čtyřech zemích, z toho jednou ze zemí je Čína a druhou Korea. V 81 zemích není evidován žádný případ výskytu a v 57 zemích je hlášeno méně než 10 případů.

Z uvedených údajů pak lze snadno dopočítat, že **z evidovaných případů je 106.200 v oněch čtyřech zemích, z nichž jednou je Čína s 1,5 miliardy obyvatel, přičemž na zbytek světa zbývá počet 11.800 případů, tedy 11.800 případů na 6 miliard obyvatel.** To znamená, že WHO oznámila stav pandemie v době, když bylo evidováno v přepočtu na počet obyvatel planety asi **0,00176 %** případů (přičemž z toho údaje nelze ani zjistit, zda se jednalo o případy pozitivního testu nebo skutečně nemoci).

Jediným důvodem, který WHO považovala za zásadní pro vyhlášení pandemie při těchto počtech výskytu, jak vyplývá z přepisu projevu, bylo tvrzení, že se jedná o zcela nový virus, se kterým se dosud lidstvo nesetkalo. Jak se však ukázalo (zejména ke dni vydání shora napadeného opatření), neexistují žádné důkazy, které by neprokázaly, že by předmětný koronavirus představoval pro lidstvo vyšší nebezpečí, než jiné, běžné viry, způsobující respirační onemocnění. Odpůrce nikdy neprokázal opak a neuvádí ho ani v odůvodnění napadeného opatření

Pod odkazem odpůrce jsem nenalezl žádný dokument, který by dokládal průběh projednání příslušných orgánů WHO ani podklady, na kterých mělo být vyhlášení pandemie postaveno.

Počet osob zemřelých v souvislosti s onemocněním COVID-19

Odpůrce tvrdí, že ke dni 30.07.2021 v souvislosti s COVID-19 zemřelo 30 374 osob. Pro doplnění, ke dni 23.05.2021 uváděl odpůrce počet zemřelých osob 30 020 osob. Tedy dle údajů odpůrce samotného za více, než dva měsíce, v souvislosti s onemocněním COVID-19 mělo zemřít 350 osob, což je 0,32 % celoročního průměru zemřelých osob v ČR.

Nicméně i údaj o celkovém počtu zemřelých osob je nesporně záměrně zavádějící a nepřesný. Z žádného dostupného zdroje nelze zjistit, u kolika osob bylo onemocnění COVID-19 skutečnou příčinou úmrtí. Je obecně známo, že do úmrtních listů se zapisoval údaj o pozitivním výsledku testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 u každého, u koho byl zjištěn pozitivní výsledek testu rt-PCR, bez ohledu na příčinu úmrtí. Sám bývalý ministr zdravotnictví Jan Blatný při tiskové konferenci prohlásil, že na COVID-19 zemřelo z uváděného počtu cca „jen“ 1/3 pacientů. Nutno též zdůraznit, že se jedná o počet zemřelých osob za 15 měsíců. Jsou známy i případy, kdy nemocnice z důvodu příspěvku na pacienta COVID pozitivního žádala pozůstalé, aby souhlasili se zápisem onemocnění COVID-19 jako příčiny úmrtí s tím, že nemocnice následně ponese náklady pohřbu. Je řada insignií, že s počty osob zemřelých v souvislosti s onemocněním COVID-19 se manipulovalo ve značném rozsahu.

Při naprosto běžných každoročních chřipkových vlnách, při kterých se nepřijímají žádná opatření, a které trvají řádově 6 týdnů, zemře v souvislosti s chřipkou pravidelně 2-3 tisíce osob. Pokud by se tedy chřipkové onemocnění prodloužilo po dobu celého roku, dalo by se předpokládat 20-30 tis. zemřelých. Odpůrcem uváděný počet „obětí“, v kontextu doby, po kterou je tento počet hromaděn, tj. 15 měsíců, nevybočuje z běžných počtů úmrtí evidovaných v souvislosti s dnes běžnými respiračními onemocněními. Přitom v případě chřipky hovoříme o skutečně prokazatelně nemocných osobách (tedy těch, které mají i jasné příznaky), v případě COVID-19 hovoříme o každém, kdo byl pozitivně testován. A shora nadepsaný soud již opakovaně dovodil, že prováděné testování je natolik nepřesné, že z něj nelze dovodit skutečný počet skutečně nakažených, natož pak nemocných, případně zemřelých na onemocnění COVID-19.

Pokud má odpůrce v úmyslu počtem zemřelých osob kvalifikovat výskyt onemocnění COVID-19 jako mimořádně rozsáhlý a značně nebezpečný, nechť soudu předloží podrobný přehled, kolik osob zemřelo v přímém důsledku onemocnění COVID-19, kolik z nich zemřelo z důvodu jiných příčin a pouze u nich byl indikován pozitivní test rt-PCR, a zejména také v souladu s řádnou správou zhodnotí, kolik z těchto obětí zemřelo v důsledku mimořádných opatření odpůrce (či předtím krizových opatření vlády ČR), např. v důsledku opatření omezujících provoz zdravotnických zařízení, omezujících pohyb na čerstvém vzduchu apod.

Počet pozitivních testů

Odpůrce soustavně a zcela bezostyšně zneužívá údaj o akumulovaném počtu zjištěných pozitivních testů k tvrzení existence epidemie na území ČR. Odpůrce tvrdí, že epidemie je zde proto, že ke dni 30.07.2021 bylo laboratorně prokázáno onemocnění COVID-19 1.673.694 osobám. Toto tvrzení je zcela lživé:

- a) Počet osob uváděný odpůrcem neprokazuje počet zjištěných onemocnění COVID-19, ale pouze počet pozitivních výsledků testů rt-PCR, příp. tzv. antigenních testů.
- b) Důvody, pro které nelze zaměňovat počet pozitivně testovaných s počtem reálně nakažených, natož pak nemocných na COVID-19, jsou soudu jistě známy z jiných řízení. Každopádně jsem připraven tuto notoriету soudu doložit, bude-li toho třeba.

Přetížení systému poskytování zdravotní péče

Navrhovatel získal podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím informace od Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra, Zaměstnanecké pojišťovny Škoda o počtech proplacených případů onemocnění covid-19 hospitalizovaných na lůžkách jednotek intenzivní péče a celkového počtu hospitalizací na lůžkách jednotek intenzivní péče.

VZP ČR v roce 2020 proplatila celkem 171 229 případů hospitalizací na JIP, z toho covid případů pouze 7 604, tj. 4,44 %.

ZPMV v roce 2020 proplatila celkem 197 245 případů hospitalizací na JIP, z toho covid případů pouze 5 975, tj. 3,03 %.

ZPŠ v roce 2020 proplatila celkem 3 984 případů hospitalizací na JIP, z toho covid případů pouze 139, tj. 3,48 %.

Za první čtyři měsíce roku 2021 se u všech tří pojišťoven počet proplacených hospitalizací covid případů na JIP výrazně neliší od období roku 2020.

Důkaz: Odpověď na žádost o informaci z VZP ze dne 21.06.2021

Odpověď na žádost o informace z ZPMV ze dne 28.06.2021

Odpověď na žádost o informace z ZPŠ ze dne 26.07.2021

Jak již navrhovatel dříve uvedl, odpůrce prokazuje existenci epidemie a nebezpečí jejího vzniku, resp. existenci stavu vážného ohrožení životů a zdraví, zejména:

- a) nebezpečím kolapsu zdravotního systému
- b) počtem zemřelých osob

Odpůrce soudu nikdy ani v tomto ani v jiném řízení nepředložil jediný důkaz, kterým by dokládal, že systém zdravotní péče byl v důsledku výskytu viru SARS-CoV-2 nebo onemocnění COVID-19 ohrožen, nebo snad hrozil jeho kolaps.

Naopak shora uvedené listinné důkazy dokládají, že systém zdravotní péče nezaznamenával ani v roce 2020 ani v roce 2021 žádné výrazné výkyvy.

Navíc, prostým součtem případů hospitalizovaných na jednotkách intenzivní péče vyhrazených pro COVID-19 lze dojít u těchto tří zdravotních pojišťoven k číslu 31 016. Pokud odpůrce tvrdí (a dokonce v některých rozhodnutích takovou informaci soud považuje za obecně známou skutečnost), že v souvislosti s onemocněním

COVID-19 zemřelo 30 tis. osob, pak by to znamenalo, že zemřít musel téměř každý pacient těchto tří pojišťoven, který byl hospitalizován na jednotce intenzivní péče. Takovou informaci by se ale zcela jistě okamžitě zaplnil veřejný prostor, což se nestalo, z čehož lze dovozovat, že zřejmě každý pacient na lůžku JIP s covidem nezemřel.

O pravdivosti údaje o počtu zemřelých osob na onemocnění COVID-19 tedy existují vážné pochyby a zcela jistě nelze mít za obecně známou skutečnost ani údaj o počtu zemřelých osob, ani informaci o tom, že zdravotní systém v České republice hrozil kolapsem, neboť listiny předkládané návrhatelem tato tvrzení zcela vážně zpochybňují, ne-li vyvracejí.

III.

Zhodnocení

Sumarizuji tedy, že tvrzení o epidemii je odpůrcem „prokazováno“:

- a) přepisem projevu generálního ředitele WHO o existenci pandemie z důvodu výskytu 118 tis. případů na 7,5 miliardy obyvatel (tzn. 0,00176 %), tedy přesněji případů výskytu něčeho, o čem nevíme, zda byly pozitivní výsledky testů či klinicky nemocných lidí a při počtu 4 291 úmrtí (tj. 0,00005721 %). Jen pro informaci, na hladomor a v jeho důsledku na světě umírá **denně** cca 24 000 lidí (tj. 8,76 mil za rok).
- b) Počtem úmrtí v ČR, u kterých není zřejmé, zda tato úmrtí byla způsobena přímo virem SARS-CoV-2, v souvislosti s onemocněním COVID-19, bez souvislosti s onemocněním COVID-19, nebo v přímém důsledku opatření přijímaných odpůrcem, např. způsobených tím, že nemocným osobám nebyla poskytnuta primární péče, chronicky nemocní lidé nechodili do nemocnic, neboť se báli nákazy apod.
- c) Počtem pozitivních testů, které neprokazují, zda je osoba s pozitivním testem nemocná či nakažlivá.
- d) Hrozcím kolapsem zdravotního systému, který byl zatížen pacienty na jednotkách intenzivní péče v rozsahu 4% celkové jeho kapacity.

Mám za to, že to je k prokázání existence epidemie nebo k prokázání nebezpečí jejího opětovného vzniku zcela nedostatečné. A mám rovněž za to, že pokud odpůrce zcela zásadním způsobem omezuje či zcela odstraňuje základní práva a svobody občanů České republiky, a to po dobu více než jednoho a půl roku, je jeho povinností zcela jednoznačně prokázat, že jsou splněny podmínky pro takový postup.

Zcela zásadně nelze souhlasit s přesvědčením odpůrce, že napadené opatření nijak zásadně nezasahuje do práv a svobod občanů. Jakýkoli zásah státu, který občanovi cokoli přikazuje nebo nařizuje, je zásahem do jeho osobní svobody. Obzvláště, jedná-li se o příkaz, který naprosto odporuje přesvědčení a světonázoru dotyčného občana, který se takovému nařízení proti své vůli musí podrobit, aby si mohl zajistit alespoň základní životní potřeby. Jedná se o zcela flagrantní zásah do důstojnosti člověka a pokud odpůrce tvrdí, že právo na ochranu života a zdraví je nejvyšší hodnotou, kterou je třeba chránit, pak právo na zachování lidské důstojnosti je zcela jistě právem v demokratické společnosti přinejmenším stejně hodnotným, ne-li hodnotnějším, neboť součástí takového práva je i právo si zvolit, jakým způsobem dotyčný člověk právo na ochranu svého života a zdraví hodlá realizovat.

S ohledem na ustanovení § 13 ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 a § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 94/2021 Sb. (tzv. „**pandemický zákon**“) je povinností soudu umožnit občanům přezkum splnění nejen formálních, ale i materiálních podmínek pro vydávání mimořádných opatření v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19.

IV.

Zásady právního státu a povinnost zjištění skutkového stavu

Považuji za důležité připomenout, že Česká republika je právní stát. Jednou ze zásad právního státu je dělba moci, tedy striktní oddělení moci zákonodárné, moci výkonné a moci soudní, kdy posledně jmenovaná musí být nutně nezávislá na ostatních složkách státní moci, neboť jednou z jejích základních povinností je přezkum zákonosti aktů výkonné a zákonodárné moci.

Soud na základě uvedeného z podstaty věci nemůže automaticky přejímat závěry moci výkonné ani zákonodárné nekriticky, neboť tím rezignuje na svoji základní funkci, a tou je ochrana práv a svobod občanů České republiky před nezákonnými zásahy výkonné a zákonodárné moci. Zavedl by tak navíc zcela nepřijatelnou nerovnováhu v procesním postavení orgánů veřejné moci a občanů, což je v demokratickém právním řádu stav zcela nepřijatelný. Zejména v situaci, kdy je aktům moci výkonné přiznávána tzv. „presumpce správnosti“, je zcela nezbytné, aby soudy velice kriticky posuzovaly, zda této presumpce moc výkonná nezneužívá. O tom, že tomu tak je, přitom svědčí i opakovaná veřejná prohlášení vedoucích činitelů Vlády České republiky.

O to spíše, pokud je Nejvyšší správní soud ČR soudem první instance v přezkumu mimořádných opatření vydávaných odpůrcem a současně je při přezkumu těchto opatření popřena zásada dvouinstančnosti soudního řízení. Je tedy na Nejvyšším správním soudu ČR, aby dostatečně a nepochybnitelně zjistil skutkový stav tak, aby mohl o zákonnosti mimořádného opatření odpůrce vůbec rozhodnout. Z dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu však je zjevné, že skutkový stav dosud náležitě nezjišťoval.

V této souvislosti musím uvést, že naprosto souhlasím s vyjádřením soudce Nejvyššího správního soudu ČR JUDr. Ing. Filipa Dienstbiera, Ph.D., že *"soud opravdu nemůže zpochybňovat třeba lékařské závěry novinovými články nebo vyjádřeními do médií"*.

Existence epidemie na území ČR je doposud odpůrcem prokazována téměř výhradně odkazy na novinové články, články v časopisech a reportáže ve sdělovacích prostředcích, příp. na základě argumentace, která nemá oporu v žádném z posudků, které by snad odpůrce soudu předložil. Před soudem doposud odpůrce nepředložil jediný důkaz, kterým by existenci epidemie na území České republiky skutečně prokázal.

Odpůrce se například opakovaně zaštiťuje odbornými institucemi, jako je Státní zdravotní ústav, přesto svou argumentaci opírá o zcela nepodložené, nedůvěryhodné studie a články, často vydávané pouze v anglickém jazyce.

Nutno též zdůraznit, že pojem epidemie je značně vágní a žádný obecně závazný právní předpis její definici neobsahuje. Jedinou zmínkou o epidemii je uvedení tzv. „epidemického prahu“ dle epidemického plánu ČR, kterým se rozumí počet 1600-1800 **klinicky nemocných** osob na 100 tis. obyvatel, které do systému sledování hlásí zdravotnická zařízení, zejména tedy praktičtí lékaři.

Pokud soud rezignuje na přezkum splnění podmínek pro vydávání mimořádných opatření z věcného hlediska, dává tím zcela neomezený prostor odpůrci považovat za epidemii prakticky cokoli, co se bude právě vládnoucí garnituře hodit. I z toho důvodu je nutné, aby soud skutečně důsledně posoudil, zda existuje skutečné nebezpečí ohrožení života a zdraví občanů ČR, a to výhradně na základě důkazů předložených soudem v soudním řízení, tedy zásadně nikoli na základě odkazů odpůrce na články v časopisech či tzv. „všeobecně známé skutečnosti“. O to více, že tyto „všeobecně známé skutečnosti“ vycházejí zejména opět z prohlášení zástupců odpůrce či Vlády ČR, případně z doporučení a jiných nezávazných dokumentů zahraničních organizací, které však z hlediska suverenity České republiky nemohou být primárním zdrojem regulace práv v ČR. Je třeba přihlídnout k tomu, že naproti článkům, na které odkazuje odpůrce při vydávání svých mimořádných opatření, existuje celá řada jiných článků, odborných studií a metaanalýz, které jsou s nimi v opozici. Stejně tak lze sledovat nejednotný názor zahraničních institucí, na něž odpůrce odkazuje, jako je Světová zdravotnická organizace, americký úřad CDC či evropský ECDC.

Současně považuji za nutné upozornit na zásadu, že důvod k zásahu do práv a svobod občanů je povinen prokázat ten, kdo svým rozhodnutím do práv a svobod zasahuje. Není tedy na navrhovateli, aby prokazoval nepravdivost tvrzení odpůrce, ani aby prokazoval neexistenci stavu, o kterém tvrdí, že neexistuje. To nakonec ani není prakticky možné (nemluvě o tom, že navrhovatel nemá přístup k datům ani odborným kapacitám ani finančním zdrojům, které má právě pro tyto účely k dispozici odpůrce z veřejných prostředků).

Je na odpůrci, aby tvrzení o existenci epidemie náležitě před soudem doložil (a to pokaždé při vydání konkrétního mimořádného opatření k příslušnému dni – situace se přeci logicky v čase mění s růstem počtu lidí vybavených přirozenou imunitou po kontaktu s nákazou či imunitou získanou očkováním). Přičemž v souladu se shora citovaným vyjádřením soudce Nejvyššího správního soudu ČR je nutné, aby odborné otázky odpůrce prokázal znaleckým posudkem. Současně takový posudek logicky nemůže soudu předložit znalec nebo znalecký

ústav ve vztahu podřízenosti k odpůrci, neboť u takového znalce či znaleckého ústavu lze pochybovat o jeho nepodjatosti.

Pokud odpůrce nepředloží důkazy o existenci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku, nebo tak neučiní dostatečně přesvědčivě, nemůže soud napadené opatření považovat za zákonné a musí jej v rámci zásad demokratického právního státu zrušit. Není-li doložena skutečná bezprostřední nutnost, proč upřednostňovat zájem o ochranu veřejného zdraví před zájmem o ochranu jiných svobod a práv, zaručených Listinou základních práv a svobod (i mezinárodními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána), není možné omezování takových svobod a práv tolerovat.

Doposud odpůrce žádné důkazy o existenci epidemie ani o riziku jejího vzniku nikdy nepředložil a navrhovatel je přesvědčen o tom, že takové důkazy ani neexistují, neboť epidemie onemocnění COVID-19 se na území ČR nevyskytuje a nebezpečí jejího vzniku nehrozí (všechny dosud předkládané „důkazy“ jsou nepřesvědčivé a pouze manipulativní – viz k tomu například opakovaně deklarované riziko tzv. mutací koronaviru SARS-CoV-2, kdy ani jedna z nich se neukázala důvodnou pro to, aby shora nadepsaný soud nadále mohl tolerovat postup odpůrce). Napadené opatření odpůrce je tedy nezákonné.

V.

Odůvodnění mimořádného opatření

V odůvodnění napadeného opatření odpůrce uvádí, že počet pozitivně testovaných osob se zvýšil z denního průměru 100 osob z přelomu června a července na 180 (při takovýchto počtech se nelze ubránit dojmu, že pokud se v budoucnu zvýší počet pozitivně testovaných z jednoho na tři, bude odpůrce odůvodňovat svá opatření trojnásobným nárůstem, či zvýšením tzv. reprodukčního čísla na 3 apod.). Neuvádí ale, zda se jedná o případy skutečně vykazující klinické příznaky nemoci Covid-19, nebo zda se jedná pouze o počet pozitivních testů, které bez klinického vyšetření mají prakticky nulovou vypovídající hodnotu.

Např. dne 21. 06. 2021 odvysílala německá televizní stanice RTL reportáž o studii univerzity v Duisburg – Essen, ve které vědci zpětně zkoumali 190 tisíc vzorků označených jako pozitivních na přítomnost viru SARS-CoV-2, přičemž zjistili, že 50-75% z nich bylo pravděpodobně postinfekčních a tedy jejich původci žádný virus nešířili.

Odkaz na reportáž zde: <https://www.rtl.de/cms/viele-corona-massnahmen-unnoetig-4782266.html>

Z uvedeného lze tedy vyvodit závěr, že uváděný počet také může znamenat 90-135, což je 0,84-1,26 na 100 tis. skutečně pozitivně testovaných osob, které mohou šířit virus. Takový počet se nepovažuje za stav epidemie ani u výrazně nebezpečnějšího onemocnění, kterým jsou spalničky, kde se za epidemický práh považuje počet 5 na 100 tis. obyvatel (a v případě spalniček jde o skutečně nemocné osoby).

Odpůrce v odůvodnění nijak nevysvětlil, z jakého důvodu považuje takto marginální počet výskytu pozitivně testovaných osob za stav epidemie, obzvláště, když klinické příznaky onemocnění způsobené virem SARS-CoV-2 nevykazuje výrazné odchylky od onemocnění chřipkou, u které se za epidemický práh považuje počet 1600 klinicky nemocných osob na 100 tis. obyvatel.

Odpůrce nebere vůbec v úvahu, že pro populaci virus SARS-CoV-2 již dávno není virem novým, značná část populace je proočkovaná, výrazná většina onemocnění prodělala, nebo se s ním alespoň setkala a vytvořila si vlastní protilátky. Odpůrce nezdůvodňuje, z jakého důvodu za této situace považuje výskyt viru, navíc v tak zanedbatelném počtu pozitivně testovaných osob, za hrozbu. Navrhovatel je přesvědčen, že hrozbou není a není tak důvod vydávat jakákoli mimořádná opatření.

VI.

K některým bodům doposud proběhnuvších řízení

1. Odpůrce ve svých vyjádřeních doposud zcela správně konstatoval, že navrhovatel ve své podstatě pouze polemizuje s tím, zda epidemie vůbec existuje.

2. Namísto důkazů, které by existenci epidemie na území České republiky dokládaly, odpůrce vždy existenci epidemie dokládal tvrzením, že soud již několikrát uvedl, že existence epidemie je obecně známou skutečností.
3. Přitom navrhovatel nejen v tomto řízení, ale také v jiných řízeních, opakovaně poukázal na to, že soud označil za obecně známé skutečnosti takové stavy, které nebyly nikdy v řízení prokázány a nikdy nedošlo k vypořádání se s důkazy, které stav epidemie vyvracely.
4. Jak navrhovatel upozornil např. v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Ao 12/2021, soud užívá argumentaci obecně známými skutečnostmi v kruhu, když v odůvodnění svých rozhodnutí odkazuje na jiná rozhodnutí, kde pojem obecně známá skutečnost soud také použil, nicméně se nezabývá tím, že ani v těch rozhodnutích, na která soud odkazuje, skutečnosti nebyly ničím prokázány, a nelze je tak považovat za obecně známé.
5. Navrhovatel opakovaně upozorňuje na to, že nelze existenci epidemie dovozovat z reportáží v televizi nebo článků na internetových zpravodajských serverech, a předložil řadu důkazů, ze kterých vyplývá, že právě informace v hromadných sdělovacích prostředcích jsou značně zkreslené, v některých případech dokonce zcela nepravdivé.
6. Platí, že žijeme-li v demokratickém právním státě, pak orgán výkonné moci, který zasahuje do práv a svobod občanů, je povinen prokázat důvodnost a oprávněnost takového zásahu. To odpůrce doposud nikdy neučinil a takový nedostatek nemůže odpůrce sanovat odkazem na opakovaná rozhodnutí soudu, v nichž jsou tvrzení odpůrce označena za obecně známé skutečnosti, ačkoli nebyla nikdy věrohodně prokázána.
7. Navrhovatel opakovaně předkládá důkazy – informace zdravotních pojišťoven, dříve informace o využití JIP přímo z konkrétních nemocnic, které prokazují, že tvrzení o tom, že onemocnění COVID-19 způsobilo přetížení zdravotního systému ČR, značně pokulhává. Přesto odpůrce ani za této situace nepředložil žádný důkaz, kterým by přetížení nemocnic z důvodu trvání epidemie doložil.
8. Ostatně v jiných řízeních navrhovatel předložil jako důkazy také informace získané dle zákona o svobodném přístupu k informacím z konkrétních nemocnic, ze kterých vyplynulo, že zatížení lůžkových oddělení, vč. oddělení JIP, je od roku 2017 prakticky stejné. Buď tedy zdravotnictví kolabuje poslední 4 roky soustavně, nebo se argument odpůrce o kolabujícím zdravotnictví nezakládá na pravdě. V žádném případě však tvrzení o zatížení nemocnic nelze za tohoto důkazního stavu považovat za důkaz, dostatečně dokládající existenci epidemie.
9. Navrhovatel je pak přesvědčen, že je povinností soudu taková tvrzení dostatečně prověřit, než učiní závěr, že kolabující zdravotnictví je obecně známou skutečností, neboť je zřejmé, že tomu tak evidentně není. Zejména, pokud právě na tomto předpokladu zakládá svá rozhodnutí, jimiž udržuje v platnosti plošná opatření, přímo zasahující do práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky.
10. Tvrdí-li odpůrce, že mu nelze vytýkat, že vychází z oficiálních prohlášení respektovaných organizací, přičemž zřejmě má na mysli WHO, pak navrhovatel musí upozornit, že Česká republika je svrchovaný stát, přičemž prohlášení WHO mají výhradně doporučující charakter a odpůrce není v žádném případě prohlášeními WHO vázán. Kromě toho, že i o důvěryhodnosti WHO lze pochybovat – i Světová zdravotnická organizace v posledních několika měsících opakovaně změnila svůj názor a v současné době například nedoporučuje plošné testování bezpříznakových lidí (ani dětí ve školách) s ohledem na neprůkaznost tohoto postupu (na což, mimochodem, navrhovatel i řada jiných navrhovatelů neúspěšně upozorňovala již v dřívějších řízeních před shora uvedeným soudem) – viz zde: <https://www.who.int/publications/i/item/WHO-2019-nCoV-lab-testing-2021.1-eng>.
11. WHO není rozhodně organizací neomylnou. Za připomenutí stojí např. obecně známá skandální výprava WHO v Bangladéši na přelomu 80. a 90. let, kde záměrem WHO bylo za každou cenu vybavit tuto zemi přístupem k vodě z podzemních zdrojů, přičemž k dosažení tohoto cíle ignorovala signály o kontaminaci této vody arsenem a trvala na pokračování projektu ještě několik dalších let. Výsledkem byly milióny mrtvých a další desítky miliónů lidí s trvale poškozeným zdravím po otravě arsenem z kontaminované vody.
12. Pokud tedy odpůrce prohlášení WHO přejímá zcela nekriticky, pak naopak takový přístup je nutné odpůrci k tíži přičítat, neboť je to odpůrce, kdo je součástí veřejné správy, zodpovídá za řádnou správu České republiky a má k dispozici řadu odborných institucí, jakými je například Státní zdravotní ústav, aniž by však dodnes svá tvrzení dokládal odbornými stanovisky těchto institucí.

13. Tvrdí-li odpůrce, že vycházel také z dat hlášených do informačního systému infekčních nemocí, pak je takové tvrzení zcela neurčité a natolik obecné, že mu nelze přiřítit žádnou vypovídací hodnotu. Odpůrce neuvádí, jaká data kdo do systému hlásil, jakým způsobem došlo k jejich verifikaci atd. Z veřejně dostupných zdrojů je evidentní, že motorem celé údajné epidemie bylo a je testování, jehož vypovídací hodnota je přinejmenším sporná (viz rovněž doporučení WHO uvedené v bodě 10 výše). A to lze považovat za obecně známou skutečnost, neboť se jí netají ani odpůrce. Testy neprokazují, zda je pozitivně testovaná osoba infekční nebo nemocná, nebo zda například jen v dávnější minulosti přišla s koronavirem SARS-CoV-2 do kontaktu. Testy dokonce ani nejsou schopny odhalit, zda v sobě má dotyčný vůbec nějaký životaschopný virus. Navíc je výsledek dodnes odpůrcem zneužívaných testů rt-PCR značně ovlivňován tzv. počtem reprodukčních cyklů (ct), kdy je dnes známou skutečností, že pozitivita při počtu cyklů nad 30 již téměř jistě znamená neinfekčního člověka (dodnes se přitom testy provádějí s 40-45 cykly!).

14. Pokud tedy odpůrce argumentuje "evidentními skutečnostmi", nechť tyto „evidentní skutečnosti“ soudu doloží hodnověrným důkazem. V opačném případě nelze tvrzení odpůrce považovat za relevantní.

15. Opět ve vztahu ke srovnání onemocnění COVID-19 a chřipky odpůrce namísto toho, aby předložil vědecký důkaz o svém tvrzení, že obě nemoci nejsou srovnatelné, odkazuje na odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze a opět v řízení, kde žádné dokazování v tomto směru neproběhlo.

16. Tvrzení odpůrce o větší vážnosti onemocnění COVID-19 se neopírají o žádný důkaz, který by mohl soud přezkoumat nebo se k němu mohl navrhovatel vyjádřit. Opět se jedná pouze o obecná, nepodložená tvrzení. Přitom v dnešní době, kdy společnost je v kontaktu s předmětným virem již déle než rok, řada občanů je očkována a řada je vybavena přirozenou imunitou, nelze podobná prohlášení odpůrce (vycházející zřejmě z dob března či dubna 2020) brát vůbec vážně.

17. Navrhovatel tedy uzavírá, že odpůrce zásadně neprokazuje žádná svá tvrzení důkazy a odkazuje pouze na odůvodnění rozhodnutí soudu, který považuje některé skutečnosti za obecně známé, aniž by ale v řízení, kde k takovému tvrzení došlo, byl proveden jakýkoli náznak dokazování, že skutečnost, kterou soud za obecně známou považuje, je také skutečností pravdivou. Přitom navrhovatel již předložil soudu řadu důkazů, dokonce od samotných veřejných institucí, které pravdivost těchto skutečností minimálně zpochybňují.

18. Z rozhodovací praxe je pak zřejmé, že soud sám odkazuje na svá rozhodnutí, ve kterých tvrdí, že některé skutečnosti jsou obecně známé, aniž by v těchto rozhodnutích byly tyto skutečnosti jakkoli prokazovány.

19. Dochází tak k vytváření jakéhosi uzavřeného kruhu argumentace skutečnostmi, které nebyly nikdy prokázány, přesto je s nimi operováno jako s obecně známými a jak soud, tak odpůrce na ně vzájemně odkazují.

20. Navrhovatel opakuje, že pro to, aby mimořádná opatření mohla být v dnešní době vydávána, je nezbytné, aby odpůrce prokázal, že ke dni vydání konkrétního mimořádného opatření zde existuje stav epidemie. To odpůrce nečiní a pouze odkazuje na události, k nimž došlo před řadou měsíců (které navíc ale ani sám nikdy nedoložil). Nelze přitom vydávat opatření tzv. preventivně pro případ, že by se někdy v budoucnu objevila jakási nebezpečná mutace koronaviru. V tomto případě totiž neexistuje bezprostředně hrozící riziko vzniku nové epidemie (která i dle odpůrcem zveřejňovaných dat evidentně v současné době netrvá). Je třeba připomenout, že vláda ČR právě pro případ možných mutací chřipkového viru zpracovala již v roce 2011 tzv. Pandemický plán České republiky. Riziko vzniku nových mutací je podstatou existence jakéhokoliv viru. Pokud tedy přijmeme logiku odpůrce, pak měli být občané zřejmě podrobeni plošnému a zcela bezprecedentnímu omezování svých práv již od roku 2011.

21. Pokud by se tedy soud vrátil k základům soudního řízení, tedy, že účastníci jsou si v řízení rovni a jsou povinni svá tvrzení prokazovat a v případě, že dochází ze strany výkonné moci ve státě do základních práv a svobod občanů, je důkazní břemeno na orgánu výkonné moci, musel by konstatovat, že odpůrce neprokázal, že by existoval zákonný důvod k tomu, aby vydával jakákoli mimořádná opatření v souvislosti s výskytem epidemie viru SARS-CoV-2. Nutno poznamenat, že dle navrhovatele nedůvodným a chybným užíváním tzv. notorií soud fakticky nahrazuje povinnost odpůrce unést důkazní břemeno a na úkor navrhovatele odpůrce procesně zvýhodňuje. Sám odpůrce doposud před soudem nepředložil jediný důkaz svých tvrzení. V takovém případě soud dle názoru navrhovatele nemůže rozhodnout jinak, než že návrhu navrhovatele vyhoví a napadené mimořádné opatření zruší.

VII.

Petit návrhu

Navrhovatel navrhuje, aby soud mimořádné opatření odpůrce ze dne 30. července 2021 č. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN zrušil.

Dojde-li snad do doby rozhodnutí soudu opět ke zrušení napadeného mimořádného opatření, navrhovatel navrhuje, aby soud konstatoval nezákonnost napadeného mimořádného opatření.

Soudní poplatek za podání tohoto návrhu ve výši 5 000,00 Kč byl zaplacen na účet soudu č. 3703-46127621/0710 pod VS 20210801, v popisu platby „SOP Svoboda O. x MZd“ a MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN.

Navrhovatel souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Mgr. Ondřej Svoboda
zast. JUDr. Tomáš Nielsen,
Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o.